

Рак та Журавель

На старій вербі, що росла біля озера, сидів Журавель. Вода в озері була мілка й прозора, і Журавель бачив безліч великої та малої риби, що безтурботно хлюпалася собі в прохолодній водичці.

«Ох, як би я поласував тою рибкою! — подумав Журавель. — Та щойно я ступлю в воду — риба шугоне в різні боки й захирається у водоростях і лотосі. Треба її виманити якоюсь хитрістю».

Так зміркувавши, Журавель злетів з дерева й почав походити біля озера в глибокій задумі.

— Про що ти думаєш, добродію? — поцікавилися риби.

— Я думаю про вас, бідолахи, — відповів Журавель. — Вода у вашому озері надто мілка, тож коли рибалки закинуть свої сіті, ви станете легкою здобиччю й вони зварять із вас юшку.

— То що ж нам робити? — захвилювалися риби.

— Якщо послухаєте моєї поради, я візьму вас по одній у дзьоба й перенесу на інше озеро. Вода там глибока і майже всуціль укрита лотосами небаченої краси. Там ви були б у цілковитій безпеці.

— Слухай, друже, — відказали риби, — відколи світ світом, журавлі ще ніколи не турбувалися про нас. Ти думаєш не про поміч, а просто хочеш з'їсти нас одну по одній.

— Ні, ні, повірте мені! — якнайщиріше почав запевняти Журавель. — Я не хочу вас їсти!.. Як не вірите мені на слово, то пошліть одну з вас зі мною — хай побачить тее озеро на власні очі.

Послухавши Журавля, риби пристали на його раду й дозволили взяти з собою одну з них.

Журавель ухопив найбільшу рибину, яка до того ж була сліпа на одне око, і полетів. Досягнувши другого озера, він випустив її у воду й, коли вона вдосталь наплавалася у прохолодній воді, знову підняв її в повітря і переніс до старого озера.

Побачивши, що їхня родичка повернулася жива й здорова, і почувши її захоплену оповідь, риби радісно загукали:

— Друже Журавель, ми всі хочемо до нового озера! Перенеси нас!

Журавлеві тільки цього було й треба. Він знову схопив одну рибу й миттю злетів над озером. Пролетівши трохи і впевнившись, що інші риби його не бачать, він примостився на гілці високої тополі і проковтнув рибину. Потім вернувся на озеро й запитав: «Ну, хто наступний?».

Отак щодня Журавель носив бідолашних риб, ховався на тополі й там ними ласував, доки в озері не залишилося жодної рибини.

Аж ось побачив Журавель у озері Рака і теж надумав його перехитрити.

— Шановний друже Раче, — промовив Журавель. — Я всю рибу переніс ізвідси на озеро з глибокою водою й чудовими лотосами. Чи не бажаєш і ти плавати в тім озері?

— Як же ти мене перенесеш? — поцікавився Рак.

— Я візьму тебе в дзьоб, і ми полетимо.

— А як ти упустиш мене? — засумнівався Рак, що одразу здогадався про справжній намір Журавля і вирішив його провчити.

— Не бійся, — наполягав Журавель, — я буду міцно тебе тримати.

— Ні, друже, — відповів Рак, — ти не зможеш мене втримати, однак ми, раки, маємо надзвичайно міцні клешні. Я міг би триматися ними за твою шию — так буде безпечніше летіти.

Не запідозривши ніякої хитрості, Журавель дозволив Ракові ухопитись за шию та й полетів до свого насидженого місця на тополі, щоб там прелюбо собі поласувати.

Тим часом Рак почав дедалі міцніше стискати шию Журавля своїми клешнями.

— Послухай, друже, — промовив він, — я здогадався про твою хитрість, але знай, що мої клешні міцні, як обценьки, і гострі, як бритва. І перш ніж ти спробуєш мене з'їсти, я перетисну тобі горло. — Сказавши так, Рак іще міцніше стиснув клешнями Журавлеву шию.

Журавель, задихаючись, стрімко злетів униз, відпустив Рака і відтоді більше ніколи не важивсь хитрувати і обдурювати.



Малий хоробрий лучник

Колись давно жив один карлик, якого за вміння влучно стріляти з лука прозвали Малий Лучник. Дуже хотілося Лучникові приєднатися до королівської армії, але він боявся, що його візьмуть на сміх через його маленький зріст.

Якось Малий Лучник побачив здоровезного чоловіка, що рив канаву, і раптом йому сійнула цікава думка:

— Друже, — промовив він до чоловіка, — чи не набридло тобі рити канави?

— Ще й як набридло! — відповів той. — Однак я ж мушу якось заробляти собі на життя.

Тоді Малий Лучник і каже:

— Знаєш, друже, в усій країні не знайти такого лучника, як я, але я карлик. Якщо ти підеш зі мною до короля і скажеш йому, що ти лучник, а я — твій побратим, король дозволить нам приєднатися до його армії, і ми удвох здобудемо собі доброї слави.

— Гарзд, — погодився Велетень, і вони разом рушили до королівського палацу.

Побачивши перед собою двох незнайомців, король запитав Велетня:

— Що привело тебе сюди?

— Я — непоганий лучник, і хочу приєднатися до твоєї армії.

— А хто цей невеличкий хлопчина? — спитав король, вказуючи на карлика.

— Це мій напарник, — відповів Велетень.

— Добре, я візьму вас до свого війська, — сказав король.

А саме тоді недалеко від міста завівся в лісі величезний тигр, який згубив багатьох людей. От король і наказав велетневі вбити того тигра.

Велетень з Малим Лучником пішли до лісу, вислідили тигра, і Малий Лучник однією стрілою поквитався з хижаком.

Ох і втішився король, що позбувся такого небезпечного звіра! Він похвалив Велетня і щедро його обдарував.

Незабаром у сусідню околицю забрів величезний буйвол і став нищити посіви.

Король знову покликав Велетня і наказав йому вбити буйвола.

Велетень з Малим Лучником подалися туди, і Малий Лучник своєю влучною стрілою поквитався з буйволом. Король знову щедро розплатився з Велетнем, давши йому чималеньку торбину грошей.

Недовзі уже всі в королівстві захоплено переповідали про сміливого Велетня, і він дуже записався. Одного дня Велетень сказав Лучникові:

— Бачиш, який я славний! Тепер я можу обійтися й без тебе.

Тим часом надійшла звістка, що сусіднє королівство оголосило війну, й вороже військо рушило в похід на їхню країну.

Король швидко зібрав свою армію, щоб відбити напад ворога.

Верхи на бойовому слоні, озброєний луком зі стрілами, Велетень вирушив у похід. Малий Лучник знав, що той не вміє стріляти, тому взяв свого лука і непомітно примостився на слоні за спиною Велетня.

Щойно барабани сповістили про початок бою, Велетень так злякався, що зі страху почав тремтіти.

— Тримайся міцніше! — сказав йому на вухо Малий Лучник. — Якщо впадеш зі слона — загинеш. Нічого не бійся — я з тобою.

Однак Велетень так злякався, що зісковзнув зі слона й щодуху дременув назад до міста. Він не спинявся, аж доки дістався до своєї оселі.

— Вперед, відважні воїни! До перемоги! — закричав Малий Лучник з бойового слона і повів військо в атаку.

Мужньо він бився, влучні його стріли вражали ворогів, наче блискавки, і нарешті ворожа армія у паніці відступила.

І ось коли Малий Лучник повернувся до міста, його зустрічали як справжнього героя. Король щедро винагородив сміливця і призначив головнокомандувачем свого війська, а народ прозвав його Хоробрим Лучником.



